

μου έλπίδα. Αυτός κ' ο Θεός!

Μετά τὸ θάνατο τῆς 'Οδέτης, ἔζησα καὶ κατόρθωσα μάλιστα ν' ἀρχίσω νὰ γίνωμαι πάλι εὐτυχισμένος, χάρις στὴν Κλάρα. Μὰ τώρα καταλαβαίνω καλά πὸς ἂν χάσω τὴν Κλάρα, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω οὔτε στιγμῇ, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ. 'Οκτάβιε, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἴσως εἴνε ἡ τελευταία πὸν λαβαίνεις ἀπὸ τὸν παλῆ καὶ καλὸ σου φίλο. Εἴμαι ἀποφασισμένος ν' αὐτοκτονήσω, ἂν ἡ Κλάρα ὑποζήσει σὸ μοιραίο...

'Οκτάβιε, σοῦ συνεχίζω τὴν ἐπιστολὴ μου, τὴν ὁποία ἀναγκάσθηκα νὰ διακόψω, γιατί μοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἀρξὴ τοῦ δόκτορος Σαβάλ. Πῆγα καὶ τὸν ὑποδέχτηκα ὁ ἴδιος καὶ τὸν ὄδηγησα κατ' εὐθείαν σὸ δωμάτιο τῆς Κλάρας. "Ἐμεινε μόνος μαζί με τὴν πολυλογασημένη μου ἀρρωστή μισὴ ὥρα περίπου κα' ὅταν βγῆκε πάλι ἔξω ἔπρεξε καὶ, μάνοντάς μου ἐκτετατὰ τὸ χέρι, τὸν ρώτησα ἂν ἐλπίζει. Αὐτὸς τότε με κίτταξε στὰ μάτια καὶ μαντεύοντας τὸν πόνο μου, μοῦ εἶπε με φωνὴ συγνανημένη:

— Δὲν σὰς ἀπορῦπτο, μαρζήσε, πὸς ἡ κατάσταση τῆς ἐξαδέλφης σας εἶνε κρίσιμη. 'Ὅσοσο, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Θὰ κάνω ὅ,τι εἶνε ἀνθρώπινος δυνατὸ γὰ νὰ τὴν σώσω.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γιατροῦ μ' ἔκαναν ν' ἀναθυρήσω κάπως. Πάντως ἡ ζωὴ μου κ' ἡ εὐτυχία μου ἔξαφάταται ἀπ' αὐτὸν. "Ἄς ἐλλίσω, ὅτι στὴν προσεχὴ μου ἐπιστολὴ θὰ σοῦ ἀναγγεῖλω πράγματα πὸ ἐνχάριστα...

1 Μαρτίου 183...

Σὲ φίλῳ
ΓΑΣΤΩΝ

Ο Ο Ο ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ Ο Ο Ο

('Ο μαρκήσιος Γαστὼν γιὲ Σατινὸς πρὸς τὸν 'Οκτάβιο γιὲ Παλιέ).

Παρίσι

'Αγαπητὴ μου φίλε,

'Η Κλάρα σόθηρε! 'Ο Θεὸς φαίνεται, με λυτήθηκε καὶ βοήθησε τὸν δόκτορα Σαβάλ στὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες τοῦ κατέβαλε γὰ νὰ τὴν σώση.

"Ὁ! πόσο εὐγνώμων εἴμαι πρὸς τὸν μεγάλο αὐτὸν ἐπιστήμονα! "Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴ στιγμῇ οὔτε ἡ Κλάρα, οὔτε κα' ἐγὼ θὰ ἦμασθε ζωντανοί.

'Αγριόνησε κοντὰ τῆς διὸ ὀλέθρης νύχτες, ἀπαγορεύοντας αὐστηρὰ τὴν εἰσοδο σὸ δωμάτιο τῆς σ' ὄλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸ βοηθὸ του καὶ τὶς νοσοκόμες.

Φαντάζεσαι ποιά ἦταν ἡ ἀγωνία μου σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Τριγυρίζα σὰν τρελλὸς ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς πολυλογασημένης μου, προσπαθώντας ν' ἀποστάσω μὰ λέξῃ ἀπὸ τὶς νοσοκόμες καὶ νὰ μαντεύσω ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τοῦς τὴν κατάσταση τῆς Κλάρας.

Τρεῖς ὀλέθρες νύχτες τώρα δὲν ἔχω κλείσει καθόλου μάτι. Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν ὑπέφερα μὰ τέτοια ἀγωνία.

Τέλος, σήμερα τὸ πρωί, εἶδα τὸ δόκτορα Σαβάλ νὰ παρουσιάζεται μεροστά μου, χαμογελώντας. Πρὶν ἀκόμα νὰ προφτάσω νὰ τὸν ρωτήσω τίποτε, μοῦ εἶπε με τὴν γλυκιὰ καὶ σοβαρὴ φωνὴ του:

—'Αγαπητὴ μαρζήσε, ἡ ἐξαδέλφη σας διέφυγε τὸν κίνδυνο...

Μόλας ἄκουσα τὰ λόγια του αὐτὰ, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ φέροντας τὰ χέρια μου στὰ χεῖλη μου, ἀρχισα νὰ τὰ φιλῶ καὶ νὰ τὰ βρέχω με τὰ δάκρυα τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Τότε ὁ γιατρός, συγνανημένος κα' αὐτός, με πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

—'Ελάτε νὰ τὴν ἰδῆτε!...

Καὶ με ὄδηγησε σὸ δωμάτιο τῆς ἐξαδέλφης μου. Εἶχα νὰ ἰδῶ τὴν Κλάρα τρεῖς ἡμέρες.

Δὲν φαντάζεσαι λοιπὸν ποιά ἀίτηρη ἀγαλλίασι κα' εὐδαιμονία με κυριεύσει, ὅταν, μπιάνοντας μέσα, τὴν εἶδα νὰ μοῦ χαμογελάη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας τῆς.

'Ἦταν ἀδύνατη, πολὺ ἀδύνατη, μὰ ἡ λάμψη τῆς ζωῆς εἶχε ξαναγυρίσει στὰ ὄρατα τῆς μάτια. Πληροῖσα σὸ κρεβάτι τῆς καὶ παίρνοντας τὸ κάπσοιο χεράκι τῆς, τὸ ἔφερα στὰ χεῖλη μου.

'Ο δόκτωρ Σαβάλ μὰς κίτταξε χαμογελώντας κα' ἀπὸ τὸ χαμῶγελὸ μου βεβαίωθρα πὸς ἔχει μαντεύσει τὸ αἰσθημα πὸν κλείνω στὴν καρδιά μου γὰ τὴν Κλάρα.

"Ἐπειτα, προσπαθώντας νὰ δώσω κάποιον σοβαρὸ τόνο στὴ φωνὴ του, μοῦ εἶπε:

—Τώρα, μαρζήσε, πρέπει ν' ἀποσυρθῆτε, γιατί ἡ ἐξαδέλφη σας κοιμάζεται.

('Ακολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Βλάπτει ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας; Τὶ λέει ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων. "Ἄς τ' ἀκούσουμε οἱ ξενοῦχδες. 'Ο σκαρβαχίος ὤς... βαρόμετρο. "Ἐνα σωτήριε ψάρι. 'Ο ἐξελοθρευτὴς τὸν ἀνοφελῶν κωνόπων. Οἱ ἀγαχοὶ καὶ οἱ ἔγγαχοὶ. Ποιοὶ ζοῦν περισσότερο. Τὶ λέει ἕνας Γάλλος στατιστικὸς, κτλ.

'Ο Γάλλος καθηγητὴς Ντελάς, ἔκαμε τελευταία στὴν 'Ακαδημία 'Επιστημῶν τοῦ Παρισιῦ μὰ ἀνακωίνουσι πολλὴ ἐνδιαφέροντα γὰ ὄσους ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ ἐργάζονται ἢ ὀπισοδῆρα ν' ἀργιολοῦν τὴ νύχτα καὶ νὰ κοινοῦνται τὴν ἡμέρα. Μέχρι σήμερα ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ ὕπνος ἐξασκεῖ τὴν ἴδια ἀνέλεμη ἐπίδρασι σὸ ἀνθρώπινο σῶμα, εἴτε τὴν νύχτα κοιμῶνται κανεῖς, εἴτε τὴν ἡμέρα. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακωίνουσι τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος, ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας δὲν ἀναπαύει τὸ σῶμα καὶ ἰδίως τὰ νεῦρα, ὅσο ὁ νυκτερινός. Γιὰ τὸ νευρικὸ σύστημα μάλιστα, ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας εἶνε ἐπιβλαβής, λόγω τοῦ φωτός ποῦ φέρτει ἐπάνω στὰ αἰσθητήρια καὶ τὰ διεγείρει προτοῦ ἀκόμα ξεκουραστοῦν.

Μεταξὺ τὸν ζῶων, τὰ ὁποία, κατὰ τὴν ἀντίληψη καὶ τὴν παρατήρησι τὸν ἀνθρώπων, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ προσπαθῶνται τὶς ἀτμοσφαιρικὲς μεταβολές, τὴν πρώτη θέσι κατέχει ὁ σκαρβαχίος. Τὸ ἔντομο αὐτό, γὰ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν τροία του, χρειάζεται νὰ βρῇ καλὸν καὶ ὄχι ψυχρὸν καιρὸ. "Ἄμα προέχει νὰ βρῆξῃ ἢ νὰ φύσῃ δυνατὸς ἀέρας, ὁ σκαρβαχίος μὲν κλεισμένος σὸ καταφύγιό του. Οἱ ζωικοὶ λοιπὸν, ποῦ γνωρίζουν τὶς συνθήκες του, ἄμα ἰδοῦν ὅτι κάνει καλοκαιρία καὶ δὲν βραίνουν σκαρβαχίον, συμπεραίνουν, ὅτι τὴν ἀκόλουθη ἡμέρα θὰ βρῆξῃ. Τέλος ἔχει ἐξακριβωθεῖ ἐπιστημονικῶς, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ σκαρβαχίου εἶνε σὲ μεγάλο βαθμὸ εὐαίσθητο στὸν ἡμετερισμὸ καὶ ὅτι οἱ σκαρβαχιοὶ μετροῦν νὰ προσπαθῶνται τὴν ἐπερχομένη καταγῆδα ἀπὸ ἀποστάσεως 800 χιλιομέτρων!

Στὴ γῆσι Μπουκατὰ, κοντὰ στὴ Βραζιλία, ἀπαντάται ἕνα μικρὸ ψάρι, ὀνομαζόμενον «μυλιόν». Τὸ ψάρι αὐτὸ ζῇ μέσα σὲ ἕλι καὶ τρέφεται ἀπολειπτικὰ μὲ τὰ αὐτὰ καὶ τὶς νύμφες τὸν ἀνοφελῶν κωνόπων, ποῦ τὶς καταβροχθίζει ἀκόλυτα ὅπου τὶς βρεῖ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι στὰ μέρη ὅπου ζῇ αὐτὸ τὸ εἶδος τὸν φαιών, δὲν ὑπάρχουν καθόλου ἐλῶδες πυροετοὶ καὶ οἱ κάτοικοι περνοῦν τὴ ζωὴ τους χωρίς θῆρας. Γι' αὐτὸ οἱ γιατροὶ τῆς Βραζιλίας ἀποφάσισαν νὰ μεταφέρουν ἀπ' αὐτὰ τὰ ψαράκια σὲ ὅλα τὰ ἕλι τῆς γῆρας τὸν καὶ νὰ τὴν ἀπαλλῶξουν ἔτσι ὁλοσπόδιον ἀπ' τοὺς πυροετοὶς.

Σημ. «Μπουκέτους». — "Ἄς τὸ λάβει ὅτι ὄψιν του τὸ 'Υπουργεῖον 'Υγιεινῆς τῆς ἑλληνοσπληνικῆς 'Ελλάδος.

'Ἐνας Γάλλος στατιστικὸς ἀποφάσισε νὰ παρανεύσει τελευταία τὰ ἀποτελέσματα τὸν ἔρευνῶν του καὶ νὰ ἀποδείξῃ ἐσφαλμένη τὴ γνώμη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀγαθος βίος εἶνε πρωτεύουτος ἀπὸ τὸν ἔγγαμο. 'Ο Γάλλος λοιπὸν στατιστικὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁποῖος παντρεύεται σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν, κερδίζει ἔντετα χρόνια ζωῆς, σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν, ὀχθὸ χρόνια καὶ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, πέντε χρόνια ζωῆς. "Ὅσοι ὄμως ἔχουν περάσει τὰ πενήντα χρόνια τους, δὲν ἔχουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπομὴ νὰ ὀφειλῶν πλεῖστο ἀπὸ τὸν γάμο, γιατί θὰ ζήσουν ὅσο θὰ ζοῦσαν καὶ ὡς ἀγαμοὶ.

Στοὺς παλαιότερους ναυτικοὺς ἰσχυρε μὰ παράδοσι, ἡ ὁποία μεταδίδεται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ ἔθροετο πλεῖσιν πρᾶγματι. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν παράδοσι, σὸ ἀρχαιότερο Χόρν τῆς Ν. 'Αμερικῆς παρουσιάζετοιν συχνὰ στοὺς θαλασσοπόρους ἕνα ἱστοφόρο μὲ κατεστραμμένα τὰ πανιά, ποῦ γανόταν μόνις διεψιθόταν κανεῖς πρὸς τὸ μέρος του. 'Ἡ ποιητικὴ αὐτὴ παράδοσις διεψιθῆτε τελευταία ἀπ' τὴν 'Υδρογραφικὴ 'Εταιρεία τῆς Βάσιγτων, ἡ ὁποία ἔκαμε σχετικὲς ἔρευνες καὶ ἀπέδειξε, ὅτι τὸ μυστηριώδες καράβι ἦταν ἀπλοῦστατα ἕνας... βράχος! 'Ο βράχος αὐτός στὴ βῆσι του εἶχε μαῖφρο χροματισμὸ κα' ὅταν τὸν κίτταξε κανεῖς ἀπὸ μακρὰ μέσα στὴν ὀαίγη, ποῦ τὸν περιβάλλει σχεδὸν παντοτενῶς, τοῦ φαινόταν σὰν ἕνα κλοῖο ποῦ πάλευε με τὰ κύματα.

